

Anonymizovaná verze

Překlad

C-297/24 – 1

Věc C-297/24 [Broslon]ⁱ

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

26. dubna 2024

Předkládající soud:

Cour de cassation (Lucembursko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

25. dubna 2024

Navrhovatel:

CY

Odpůrce:

Caisse pour l'avenir des enfants

[omissis]

Mezi

CY, s bydlištěm v [Francie],

navrhovatelem v řízení o kasačním opravném prostředku,

[omissis]

a

CAISSE POUR L'AVENIR DES ENFANTS [omissis]

odpůrcem v řízení o kasačním opravném prostředku,

ⁱ Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádného z účastníků řízení.

[omissis] S ohledem na napadený rozsudek, který vynesl dne 2. března 2023 [omissis] Conseil supérieur de la sécurité sociale (odvolací soud pro záležitosti sociálního zabezpečení, Lucembursko);

[omissis]

Ke skutkovým okolnostem

Podle napadeného rozsudku [omissis] [Caisse pour l'avenir des enfants (orgán pro správu a vyplácení rodinných dávek, Lucembursko)] odňal CY, příhraničnímu pracovníkovi, [omissis] rodinný příspěvek pobíraný na dítě jeho manželky, narozené z jejího předchozího manželství, s odůvodněním, že toto dítě již nelze považovat za rodinného příslušníka podle článků 269 a 270 code de la sécurité sociale (zákon o sociálním zabezpečení) ve znění vyplývajícím ze zákona ze dne 23. července 2016, kterým se mění mimo jiné zákon o sociálním zabezpečení.

Conseil arbitral de la sécurité sociale (soud prvního stupně pro záležitosti sociálního zabezpečení, Lucembursko) vyhověl žalobě navrhovatele v řízení o kasačním opravném prostředku, znějící na obnovení vyplácení rodinného příspěvku v jeho prospěch.

Conseil supérieur de la sécurité sociale (odvolací soud pro záležitosti sociálního zabezpečení, Lucembursko) uvedené rozhodnutí zrušil a rozhodl, že [Caisse pour l'avenir des enfants (orgán pro správu a vyplácení rodinných dávek, Lucembursko)] odňal CY nárok na rodinný příspěvek oprávněně.

K důvodům kasačního opravného prostředku

Popis důvodů kasačního opravného prostředku

první důvod, „vycházející z porušení, případně z nesprávného použití nebo z nesprávného výkladu čl. 1 písm. i) a článku 67 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, ve spojení s čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011 a s čl. 2 bodem 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS.

V napadeném rozsudku totiž nebyl uplatněn široký výklad pojmu zajišťování výživy nebiologického dítěte příhraničního pracovníka, jak jej podal Soudní dvůr v rozsudku ze dne 2. dubna 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Dítě manžela či manželky příhraničního pracovníka) (C-802/18, EU:C:2020:269),

ačkoli měl použít tento široký výklad a přiznat příhraničnímu pracovníkovi rodinné příspěvky na dítě jeho manželky Clary. “,

druhý důvod, [vycházející z vnitrostátního práva] [omissis]

třetí důvod, „vycházející z porušení právní normy, konkrétně z neuplatnění, případně z nesprávného výkladu nebo nesprávného použití čl. 2 bodu 2 písm. c) směrnice 2004/38/ES,

tím, že Conseil supérieur de la sécurité sociale (odvolací soud pro záležitosti sociálního zabezpečení, Lucembursko) rozhodl, že navrhovatel nezajišťuje výživu svých nevlastních dětí, neboť vyloučil domněnku vyživovaného dítěte stanovenou v čl. 2 bodu 2 písm. c) směrnice 2004/38/ES,

ačkoli uvedená domněnka platí pro všechny děti mladší 21 let.“,

čtvrtý důvod, „vycházející z porušení právní normy, konkrétně z neuplatnění, případně z nesprávného výkladu nebo nesprávného použití článků 269 a 270 zákona o sociálním zabezpečení, ve znění zákona ze dne 23. července 2016 a jak jsou vykládány na základě rozsudku Soudního dvora ze dne 2. dubna 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Dítě manžela či manželky příhraničního pracovníka) (C-802/18, EU:C:2020:269),

tím, že Conseil supérieur de la sécurité sociale (odvolací soud pro záležitosti sociálního zabezpečení, Lucembursko) rozhodl, že navrhovatel nezajišťuje výživu svých nevlastních dětí a neprokázal, že se podílí na veškerých nákladech na domácnost,

ačkoli navrhovatel předložil množství dokumentů dokládajících jeho příspěvek na výživu dítěte, což odvolací soud sám uvedl při zamítnutí návrhu CY“,

pátý důvod, [vycházející z vnitrostátního práva] [omissis], **šestý důvod** [vycházející z vnitrostátního práva] [omissis], **sedmý důvod** [vycházející z vnitrostátního práva] [omissis], a

osmý důvod, [vycházející z vnitrostátního práva] [omissis].

Odpověď Cour [de cassation] (Kasační soud)

K výkladu práva Evropské unie, který je předpokladem pro posouzení projednávané věci

Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) rozhodl, že „[č]lánek 45 SFEU a čl. 7 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 492/2011 ze dne 5. dubna 2011 o volném pohybu pracovníků uvnitř Unie musejí být vykládány v tom smyslu, že rodinný přídatek spojený s výkonem závislé činnosti příhraničním pracovníkem v určitém členském státě představuje sociální výhodu ve smyslu těchto ustanovení.

Článek 1 písm. i) a článek 67 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení,

ve spojení s čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011 a s čl. 2 bodem 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, musejí být vykládány v tom smyslu, že brání ustanovením členského státu, podle kterých mohou příhraniční pracovníci pobírat rodinný příspěvek spojený s výkonem jejich závislé činnosti v tomto členském státě pouze na své vlastní děti, ale nikoli na děti svého manžela či manželky, jejichž nejsou rodiči, ale zajišťují jejich výživu, zatímco právo na pobírání tohoto příspěvku mají všechny děti s bydlištěm v uvedeném členském státě“ [rozsudek ze dne 2. dubna 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Dítě manžela či manželky příhraničního pracovníka), C-802/18, EU:C:2020:269].

Soudní dvůr tak podmínil nárok příhraničního pracovníka na výplatu rodinného příspěvku na dítě jeho manžela či manželky, jehož není rodičem, prokázáním toho, že splňuje podmínku zajištění výživy tohoto dítěte.

Ačkoli se právní odpověď poskytnutá Soudním dvorem týká pouze dítěte manžela či manželky příhraničního pracovníka, z odůvodnění rozsudku vyplývá, že stejné řešení se vztahuje i na dítě registrovaného partnera či partnerky příhraničního pracovníka, s nímž tento partner nemá žádný příbuzenský vztah [rozsudek ze dne 2. dubna 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Dítě manžela či manželky příhraničního pracovníka), C-802/18, EU:C:2020:269, body 51 a 52].

Uplatněním tohoto kritéria odvolací soud za účelem odůvodnění rozhodnutí o odnětí rodinného příspěvku

- implicitně, ale nutně konstatoval, že důkazy o existenci manželství mezi příhraničním pracovníkem a matkou dítěte a o existenci společné domácnosti příhraničního pracovníka, jeho manželky a dítěte, posuzované jednotlivě nebo společně, neprokazují splnění dané podmínky,
- konstatoval, že oba biologičtí rodiče mají prostředky na to, aby přispívali na výživu dítěte, a také na ni přispívají, neboť matka vykonává výdělečnou činnost a otec platí výživné ve výši 150 eur, a dospěl k závěru, že „biologičtí rodiče hradí náklady na výživu svého dítěte“,
- konstatoval, že důkazy o výdajích na náklady na domácnost (účty za vodu, předplatné Engie, měsíční splátky úvěru na nemovitost), částkách vynaložených ve prospěch dítěte (měsíční telefonní předplatné pro dítě, nákup mobilního telefonu, psychologická péče o dítě) a další skutečnosti (výměna zpráv, napjaté vztahy s biologickým otcem, dobré vztahy mezi příhraničním pracovníkem a dítětem) neprokazují, že by CY zajišťoval výživu dítěte, neboť nebylo prokázáno, že by tyto částky hradil výhradně příhraniční pracovník a že by se nejednalo pouze o příležitostné částky doplňkové povahy, „zejména

s ohledem na výše zdůrazněné objektivní důkazy o tom, že biologičtí rodiče hradí náklady na výživu svého dítěte“.

Pojem „zajišťování výživy“ použil Soudní dvůr původně k tomu, aby rozhodl, že příhraniční pracovník může obdržet vnitrostátní dávku ve formě sociální výhody, v tomto případě finanční podpory na vysokoškolské vzdělání, pro své vlastní dítě, pokud nadále zajišťuje výživu tohoto dítěte (rozsudky ze dne 26. února 1992, Bemini, C-3/90, ECLI:EU:C:1992:89, body 25 a 29, ze dne 8. června 1999, Meeusen, C-337/97, ECLI:EU:C:1999:284, bod 19, ze dne 14. června 2012, Evropská komise v. Nizozemsko, C-542/09, ECLI:EU:C:2012:346, bod 35, a ze dne 20. června 2013, [Giersch], C-20/12, ECLI:EU:C:2013:411, bod 39), aniž byl tento pojem v těchto rozsudcích definován.

Soudní dvůr následně – stále v souvislosti se sociální výhodou spočívající ve finanční podpoře na vysokoškolské studium, která se ovšem týkala dítěte, které nebylo v příbuzenském vztahu s příhraničním pracovníkem – upřesnil pojem „poskytovat výživu“ tím, že nejprve uvedl, že „*nepředpokládá právo na výživné*“ (rozsudek ze dne 15. prosince 2016, *Depesme a další*, C-403/15 až C-403/15, ECLI:EU:C:2016:955, bod 58), a poté dodal, že „*postavení vyživovaného rodinného příslušníka je výsledkem faktické situace. Jedná se o rodinného příslušníka, kterého podporuje pracovník, a není nezbytné zjišťovat důvody využití této podpory a zabývat se tím, zda je dotyčná osoba schopna zajistit své potřeby výkonem výdělečné činnosti*“ (tamtéž, body 58 a 59). Z toho Soudní dvůr dovodil, že „*postavení vyživovaného rodinného příslušníka je výsledkem faktické situace, jejíž posouzení přísluší členskému státu a případně vnitrostátním soudům. Postavení rodinného příslušníka příhraničního pracovníka, který je vyživován posledně uvedeným, může vyplývat, pokud jde o situaci dítěte manžela či manželky nebo uznaného partnera či partnerky tohoto pracovníka, z objektivních skutečností, jako je existence společné domácnosti tohoto pracovníka a studenta, a není potřeba určit důvody přispívání příhraničního pracovníka na výživu studenta ani podrobně vyčíslit rozsah takového příspěvku*“ (tamtéž, bod 60).

Soudní dvůr poté použil kritérium „poskytování výživy“ na otázku, zda může příhraniční pracovník požívat sociální výhody, kterou představuje vyplácení rodinného přídatku na dítě, jehož není rodičem, a v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „*dítětem příhraničního pracovníka, které nepřímo požívá sociálních výhod uvedených v posledně jmenovaném ustanovení, je třeba rozumět nikoliv pouze dítě, jehož rodičem je tento pracovník, ale rovněž dítě manžela či manželky nebo registrovaného partnera či partnerky uvedeného pracovníka, pokud tento pracovník zajišťuje výživu tohoto dítěte. Podle Soudního dvora tento poslední požadavek vyplývá z faktické situace, jejíž posouzení přísluší správě, a případně vnitrostátním soudům na základě důkazů poskytnutých dotčenou osobou, přičemž není potřeba, aby určily důvody takového příspěvku či podrobně vyčíslily jeho rozsah*“ (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 2020, op. cit., bod 50). Soudní dvůr upřesnil, že „*biologický otec [dítěte] neplatí výživné matce tohoto dítěte. FV, který je manželem matky HY, podle všeho zajišťuje výživu tohoto dítěte, což však přísluší ověřit předkládajícímu soudu*“ [rozsudek ze dne 2. dubna 2020, Caisse

pour l'avenir des enfants (Dítě manžela či manželky příhraničního pracovníka), C-802/18, EU:C:2020:269, bod 52].

Soudní dvůr měl dále za to, že „pojem ‚rodinný příslušník‘ příhraničního pracovníka, který může nepřímo požívat rovného zacházení podle čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011, odpovídá pojmu ‚rodinný příslušník‘ ve smyslu čl. 2 bodu 2 směrnice 2004/38, který zahrnuje manžela či manželku nebo partnera či partnerku, s nimiž občan Unie uzavřel registrované partnerství, potomky v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a potomky manžela či manželky nebo partnera či partnerky. Soudní dvůr v tomto ohledu zohlednil zejména bod 1 odůvodnění, článek 1 a čl. 2 odst. 2 směrnice 2014/54“ [rozsudek ze dne 2. dubna 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Dítě manžela či manželky příhraničního pracovníka), C-802/18, EU:C:2020:269, bod 51].

Cour de cassation (Kasační soud) ze sledu těchto úvah především vyvodil, že ze skutečnosti, že pojem „zajišťování výživného“ vyplývá z faktické situace, neznamená, že se jedná o čistě skutkový pojem vyloučený z přezkumu Soudního dvora a Cour de cassation (Kasační soud), ale že tato formulace byla použita pro zdůraznění toho, že tento pojem je třeba posuzovat bez ohledu na jakýkoli nárok dítěte na výživné, jak bylo výslovně uvedeno v rozsudku ze dne 15. prosince 2016, Depesme a další, C-401/15 až C-403/15, ECLI:EU:C:2016:955, bod 58.

Cour de cassation (Kasační soud) z výše uvedeného dále vyvodil, že pojem „zajišťování výživy“ v rámci právní úpravy sociálních výhod je autonomním pojmem práva Evropské unie, který vyžaduje jednotné uplatňování a výklad.

Takový jednotný výklad přitom není v současné době zajištěn vzhledem k otázkám, které diskutovaná problematika vyvolává.

V tomto ohledu je Cour de cassation (Kasační soud) veden k tomu, aby si položil otázku ohledně dosahu příkladu uvedeného v rozsudku ze dne 15. prosince 2016, Depesme a další (C-401/15 až C-403/15, ECLI:EU:C:2016:955, bod 60), pokud jde o „objektivní skutečnosti, jako je existence společné domácnosti tohoto pracovníka a studenta“, jednak co se týče otázky, zda je tento bod uveden pouze jako příklad, nebo naopak jako podmínka, přičemž v takovém případě vyvstává otázka, zda se jedná o podmínku dostatečnou nebo podmínku nutnou, a jednak co se týče otázky, zda záleží na způsobu financování společné domácnosti, v rozsahu, v němž je třeba ověřit, zda se příhraniční pracovník na tomto financování podílí částečně nebo zcela.

Pokud jde o potřeby dítěte, které je třeba zohlednit a které zajišťuje příhraniční pracovník, je Cour de cassation (Kasační soud) veden k tomu, aby se zabýval otázkou, zda je třeba zohlednit pouze výživu a základní životní potřeby dítěte (jídlo, ošacení, bydlení, vzdělání atd.), nebo zda je třeba zohlednit všechny výdaje obecně jakéhokoli druhu, včetně těch, které slouží k potěšení nebo prostému pohodlí (mobilní telefon, restaurace, řidičský průkaz atd.), nebo dokonce těch, které jsou přepychové, okázalé nebo luxusní (pravidelné nákupy elektronických

zařízení, dovolené ve vzdálených zemích atd.), které mají zajistit určitou životní úroveň.

Pokud jde o způsoby, jakými příhraniční pracovník přispívá na výživu dítěte, Cour de cassation (Kasační soud) si klade otázku, zda má mít příspěvek příhraničního pracovníka na výživu dítěte formu peněžních plateb v hotovosti přímo dítěti, nebo zda může mít formu výdajů vynaložených v zájmu dítěte. V téže souvislosti vyvstává otázka, zda se musí jednat o výdaje vynaložené – jak je podle všeho navrhováno v závěrech státního zástupce – ve zvláštním či dokonce výlučném zájmu dítěte, nebo zda se zohledňují výdaje vynaložené ve společném zájmu rodinné jednotky (měsíční splátky hypotéčního úvěru, nájemné, nákup společně užívaného vybavení atd.). V souvislosti s těmito konkrétními způsoby vyvstává otázka, zda výdaje příhraničního pracovníka na zajišťování výživy dítěte musí mít určitou [omissis] pravidelnou nebo periodickou povahu (hypotéka, nájemné, náklady na elektřinu a topení, telefonní účty atd.), nebo zda je třeba zohlednit i jednorázové výdaje (příležitostné nákupy oblečení atd.). Konečně si Cour de cassation (Kasační soud), třebaže bere na vědomí, že Soudní dvůr upřesnil, že při posuzování skutkové situace není třeba určovat důvody příspěvku příhraničního pracovníka ani vyčíslit jeho rozsah [rozsudky ze dne 15. prosince 2016, Depesme a další, C-401/15 až C-403/15, ECLI:EU:C:2016:955, bod 64, a ze dne 2. dubna 2020, Caisse pour l'avenir des enfants (Dítě manžela či manželky příhraničního pracovníka), C-802/18, EU:C:2020:269, bod 50], klade otázku, zda má být zohledněn jakýkoli, byť minimální příspěvek, nebo zda musí mít určitou významnou úroveň, a pokud musí mít takovou významnou úroveň, zda je třeba toto kritérium posuzovat ve vztahu k potřebám dítěte, nebo ve vztahu k finanční situaci příhraničního pracovníka.

Původ finančních prostředků může vyvolávat další otázky, neboť v některých případech má příhraniční pracovník se svým manželem či manželkou nebo registrovaným partnerem či partnerkou, který je rodičem dítěte, společný bankovní účet, který byl použit k úhradě výdajů předložených v soudním řízení k prokázání splnění podmínky „zajišťování výživy“ dítěte, aniž na tento účet posílal platby výhradně a aniž stanovil, v jakém rozsahu na tento účet posílá platby, přičemž v takovém případě vzniká otázka, zda příspěvek na potřeby dítěte pochází od příhraničního pracovníka.

Cour de cassation (Kasační soud) si dále klade otázku ohledně rozsahu upřesnění, které Soudní dvůr učinil v rozsudku ze dne 15. prosince 2016, Depesme a další (C-401/15 až C-403/15, ECLI:EU:C:2016:955, bod 62), v němž se uvádí, že „unijní normotvůrce považuje děti v každém případě za vyživované až do 21 let“, a to ve smyslu, zda je třeba mít za to, že jsou příhraničním pracovníkem zajišťovány potřeby každého dítěte mladšího 21 let pouze z důvodu této věkové podmínky nebo v kombinaci s dalšími faktory.

Dále je zapotřebí si klást otázku, jak rodiče přispívají na potřeby dítěte. Ti jsou ze zákona vázáni vyživovací povinností, na rozdíl od příhraničního pracovníka, který takovou povinnost nemá. Kritérium „zajišťování výživy“ dítěte naproti tomu

vyžaduje faktické posouzení. Z toho vyplývá otázka, zda k vyloučení existence přispívání příhraničního pracovníka postačuje prokázat existenci a rozsah vyživovací povinnosti rodičů, nebo zda je navíc nutné zkoumat, zda je vyživovací povinnost rodičů stanovena v přiměřené výši a zda rodiče svou vyživovací povinnost skutečně plní, takže doplňkový nebo dodatečný příspěvek od příhraničního pracovníka není nutný. V případě, že taková pomoc není skutečně vyplácena, vyvstává otázka, zda je nutné ověřit, zda se manžel či manželka nebo registrovaný partner či partnerka příhraničního pracovníka alespoň pokusil přijmout opatření k vymáhání a zda nakonec příspěvek příhraničního pracovníka nahrazuje neplnění povinností jednoho z rodičů. Způsob stanovení výživného, ať už soudním rozhodnutím nebo dohodou, může mít případně vliv na toto výživné a na to, zda je stanoveno v přiměřené výši. Tyto aspekty mohou souviset s výše uvedenou otázkou, které výdaje týkající se dítěte by měly být zohledněny. Pokud se vezmou v úvahu pouze výdaje na výživu a základní životní potřeby, vyživovací povinnost rodičů tyto potřeby v zásadě pokryje, takže je bezpředmětné, aby příhraniční pracovník na pokrytí těchto potřeb doplňkově nebo dodatečně přispíval.

Pokud jde o vztahy s druhým rodičem dítěte, je třeba se ještě zabývat otázkou, zda je relevantní posoudit režim, podle něhož dítě pobývá střídavě u obou svých rodičů, neboť rozšířené právo styku s dítětem a ubytování nebo střídavé bydlení mohou vést k tomu, že druhý rodič v zásadě převezme podstatněji svou vyživovací povinnost jako věcné plnění, čímž se zmenší prostor pro případnou nutnost pokrýt potřeby dítěte příhraničním pracovníkem.

Všechny tyto otázky je třeba v zásadě posuzovat na pozadí zásady širokého výkladu ustanovení zakotvujících volný pohyb pracovníků (rozsudek ze dne 15. prosince 2016, *Depesme* a další, C-401/15 až C-403/15, ECLI:EU:C:2016:955, bod 58), a tedy možných mezí takové zásady širokého výkladu.

Tyto úvahy vedou Cour de cassation (Kasační soud) k tomu, aby před dalším postupem ve věci položil Soudnímu dvoru předběžné otázky týkající se působnosti unijního práva, tak jak jsou uvedeny ve výroku tohoto rozsudku.

Z TĚCHTO DŮVODŮ,

Cour de cassation (Kasační soud)

[omissis] Soudnímu dvoru Evropské unie [pokládá] následující otázky:

la) Je nutno podmínku „zajišťování výživy“ dítěte, od níž se odvíjí postavení rodinného příslušníka ve smyslu ustanovení práva Evropské unie, tak jak bylo toto postavení stanoveno judikaturou Soudního dvora v souvislosti s volným pohybem pracovníků a pobíráním sociální výhody příhraničním pracovníkem spojené s tím, že vykonává závislou činnost v členském státě, na dítě svého manžela či manželky nebo registrovaného partnera či partnerky, s nímž není v příbuzenském vztahu, chápanou samostatně nebo ve spojení se zásadou širokého výkladu ustanovení,

jejichž cílem je zajistit volný pohyb pracovníků, vykládat v tom smyslu, že je splněna, a tedy že zakládá nárok na pobírání této sociální výhody,

- již na základě existence manželství nebo registrovaného partnerství mezi příhraničním pracovníkem a jedním z rodičů dítěte;
- již na základě skutečnosti, že příhraniční pracovník a dítě sdílejí společnou domácnost nebo mají společné bydliště;
- již na základě skutečnosti, že příhraniční pracovník hradí obecně výdaje jakéhokoli druhu ve prospěch dítěte, i když tyto výdaje
 - pokrývají jiné potřeby než základní životní potřeby či výživu,
 - jsou poskytovány třetí osobě a dítěti přináší prospěch pouze nepřímo,
 - nejsou činěny ve výlučném nebo specifickém zájmu dítěte, ale ve prospěch celé domácnosti,
 - jsou pouze příležitostné,
 - jsou nižší než výdaje rodičů,
 - vzhledem k potřebám dítěte jsou pouze nepodstatného významu,
- již na základě skutečnosti, že výdaje jsou hrazeny ze společného účtu příhraničního pracovníka a jeho manžela či manželky nebo registrovaného partnera či partnerky, který je rodičem dítěte, bez ohledu na zdroj finančních prostředků na účtu;
- již na základě skutečnosti, že je dítě mladší 21 let?

1 b) Je-li odpověď na první otázku záporná, je třeba podmínku „zajišťování výživy“ vykládat v tom smyslu, že je splněna, a tedy že zakládá nárok na pobírání sociální výhody, pokud je prokázána existence dvou nebo více z těchto okolností?

2) Je nutno podmínku „zajišťování výživy“ dítěte, od níž se odvíjí postavení rodinného příslušníka ve smyslu ustanovení práva Evropské unie, tak jak bylo toto postavení stanoveno judikaturou Soudního dvora v souvislosti s volným pohybem pracovníků a pobíráním sociální výhody příhraničním pracovníkem spojené s tím, že vykonává závislou činnost v členském státě, na dítě svého manžela či manželky nebo registrovaného partnera či partnerky, s nímž není v příbuzenském vztahu, chápanou samostatně nebo ve spojení se zásadou širokého výkladu ustanovení, jejichž cílem je zajistit volný pohyb pracovníků, vykládat v tom smyslu, že není splněna, a tudíž vylučuje nárok na pobírání této sociální výhody,

- již na základě existence vyživovací povinnosti rodičů dítěte, bez ohledu na

- skutečnost, zda je toto výživné určeno soudním rozhodnutím nebo dohodou,
- částku, na kterou bylo toto výživné stanoveno,
- skutečnost, zda povinná osoba skutečně vyplácí toto dlužné výživné,
- skutečnost, zda příspěvek příhraničního pracovníka nahrazuje neplnění povinností jednoho z rodičů dítěte,
- již na základě skutečnosti, že dítě pravidelně pobývá u druhého rodiče v rámci výkonu práva styku s dítětem a ubytování nebo střídavého bydlení nebo jiného uspořádání?

Přerušuje řízení až do vydání rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie;

[omissis]